

หลวงปู่มีวิธีฝึก พระภิกษุสามเณรอย่างไร

ภิกษุ : เมื่อสมัยหลวงปู่วัดปากน้ำ
ท่านมีการฝึกพระภิกษุสามเณรอย่างไรบ้างครับ

หลวงปู่ : ท่านฝึกทุกเช้าเลย วันละ ๑๐ นาที ฝึกทั้งวัด แล้วท่านก็สอนให้คิดแบบพระ พูดแบบพระ ทำแบบพระ ท่านก็หยิบเอาพระวินัยบ้าง เสาขีวิตรับบ้างมาเทศน์สอน

ส่วนพวกทำวิชา ท่านก็จะสั่งให้ใจอยู่ภายในตลอด ไม่ว่าจะไปฉัน หรือทำอะไรก็แล้วแต่ ใจต้องอยู่ตรงนั้น หลุดไม่ได้ ท่านใช้งานบ่อย หลุดท่านก็ดุเอา

สมมติว่า ท่านบุญเยี่ยมนั่งธรรมะดี หลวงปู่วัดปากน้ำมีแขกมาหาท่าน ท่านก็จะเอาท่านบุญเยี่ยมมานั่งใกล้ ๆ พอแขกเข้ามากราบ “หลวงปู่เจ้าข้า คนนั้นเจ็บ คนโน้นป่วย” ท่านก็ต้องแก้ไป “หลวงปู่เจ้าข้าฝนตกที่โน่น” ท่านก็ต้องเป็นเจ้ากรรมอูๆ “หลวงปู่เจ้าข้า พ่อตายแม่ตายไปอยู่ที่ไหน” ท่านก็หันมา “อ้าว ท่านบุญเยี่ยม อยู่ตรงไหน” ท่านบุญเยี่ยมก็ต้องค้นไป

ท่านใช้ช่วยเวลารับแขก ซึ่งมันสารพัดเรื่อง ช่วยทุกชั้นมนุษย์
ทั้งนั้น ท่านใช้อย่างนี้อยู่ตลอด เพราะฉะนั้นไม่คล่อง มันก็ต้องคล่อง
มีดเล่มไหนใช้บ่อย ๆ มันก็คม

พอเข้าไปในโรงงานทำวิชาก็ลู่ไปถึงที่สุดแห่งธรรม
อย่างเดียว ทำอัสวักขญาณ พุดง่าย ๆ ขจัดกิเลสอาสวะให้หมด
สิ้น มุ่งไปถึงที่สุด แต่พอออกมารับแขกข้างนอกก็ไปอีกแบบ เพราะ
แขกมา มีสารพัดเรื่องไปหมด หลวงปู่วัดปากน้ำท่านบอกว่า ถ้า
เราไม่เอา กับมัน ๆ ก็ไม่เอา กับเรา ภาษาท่านอย่างนี้ หมายความว่า
ถ้าเราไม่รับแขก แขกก็ไม่มา เลี้ยงพระ ไม่เป็นกำลังให้ ท่านก็มี
ปฏิสันถารอย่างนี้ แต่พอครบ ๑ ชั่วโมง ท่านก็เลิก ไปละ แขก
ยังไม่หมด ใครมาที่หลังก็ทิ้งหลังไป พอท่านเข้าไปในโรงงานก็ไปจี
พวกอยู่ในโรงงานต่อ “เมื่อไหร่หลวงพ่อก็ไปอย่างนี้ คนนั้นว่าอย่างนี้ ๆ
หมายความว่ายังไม่วาง” ข้างในก็ต้องตอบ อยู่ข้างในก็ต้องเห็นว่า
ท่านทำอะไรอยู่ข้างนอก เพราะฉะนั้นไม่ละเอียดยุติไม่ได้ เพราะท่าน
ใช้อย่างนี้ตลอด

ไม่ว่างานหยาบ งานละเอียด ถ้าใช้บ่อย ๆ ก็คล่อง เหมือน
ท่านมหาชิโตที่มรณภาพไปแล้ว ท่านจบวิเศษ จุฬาฯ ไม่เคยทำงาน
เลย อยู่ที่บ้านก็เป็นลูกคนสุดท้อง พ่อ แม่ พี่ ๆ เขาเอาใจราวกับ
ไข่ในหิน งานหยาบไม่เคยทำ หลวงพ่อก็ใช้ ถ้าไม่ใช่ เมื่อไรท่าน
จะเป็น บอกท่านว่า “วัดเราต้องการรถแทรกเตอร์ รถเกรดเดอร์

มาทำถนน ตอนนี้อยู่รถแทรกเตอร์ รถเกรดเตอร์ รถบดอยู่ที่กองทัพอากาศ หน้าทีของท่าน คือ ทำอย่างไรก็ได้ไปเอามาให้ได้” ท่านก็ศึกษาข้อมูลก่อนนะ ทราบว่า เจ้ากรมจอม ท่านชื่อ “จอม” พลอากาศตรีจอม กุลละวณิช ท่านคุมเครื่องจักรกลทั้งหมด และท่านจบวิศวะ จุฬาฯ เหมือนกัน

พอเข้าไป กองทัพอากาศ ทหารไม่ให้เข้า ท่านก็บอกว่า “จะเข้าไปหาพี่” ถามพี่ชื่ออะไร “ชื่อจอม พลอากาศตรีจอม” “อ้อ เป็นน้องชายท่านหรอ” “ครับ” เขาก็เปิดให้เข้าไป ตอนนั้นยังไม่ได้บวชนะ ท่านก็เตรียมหนังสือจากหลวงพ่อบอกไปให้ท่านเจ้ากรมจอม เช่น พอเข้าไปในห้อง ท่านเจ้ากรมจอมก็ตกใจ เฮ้! ไอ้หนุ่มนี้ มาจากไหนก็ไม่รู้ เข้ามาได้ยังไง เพราะผ่านตังหลายด่าน ท่านถามว่า “ลื้อมีธุระอะไรวะ” ก็บอกว่า “ทางวัดจะทำถนน อยากให้ท่านร่วมบุญด้วย ทราบว่า ท่านมีรถอะไรก็ว่าไป ขอให้ท่านช่วยสนับสนุนงานพระศาสนา” แล้วก็ส่งให้ ท่านก็รับ ปกติถ้าเข้าถึงท่านแล้วท่านจะใจดี พอเซ็นเสร็จ ท่านก๊ง ๆ เหมือนกัน ต่อมารถแทรกเตอร์ รถเกรดเตอร์ รถบดต่าง ๆ ก็มาวัด

ท่านก็ออกมาถามทหารหน้าห้องว่า “ลื้อให้เขาเข้ามาได้งะ” “อ้าว ก็น้องชายท่าน” “น้องอ้าวเมื่อไร อ้าวไม่มีน้อง อ้าวคนสุดท้องมีน้องที่ไหน”

วันอาทิตย์ต่อมาท่านมาที่วัด เดินตะโกนลั่นวัดเลย “ใครวะ ๆ
อ้างว่า เป็นน้องอ้าว ไหนออกมาให้เตะซะดี ๆ” ท่านมหาชีโตก็ออก
มา “ลือเป็นน้องอ้าว ตั้งแต่เมื่อไร” “ก็ท่านเป็นรุ่นพี่วิศวะ จุฬาฯ
ผมเป็นรุ่นน้องครับ” ท่านก็อารมณ์ดี เตะกันที “เออ ทีหลังไปเอา
มาได้อีก”

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะงานหยาบ งานละเอียด ถ้าใช้มันก็เป็น
ต้องใช้บ่อย ๆ

๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

